

AZ ÚJJÁSZÜLETETT EMBER, ÉS A KÉT TERMÉSZET

„Hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való őembert, amely meg van romolva a csalárdtság kívánságai miatt; megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, és felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben” (Eféz. 4,22-24.)

A RÉGI ÉLET SZERINTI „Ó-EMBER”

Az apostol üzenetéből, a fenti igének megértése érdekében először azt szükséges meghatározni, mit is kell az „ó-ember” fogalma alatt értenünk. Pál apostol három jelzővel próbálja körülírni és érthetővé tenni ezt a fogalmat.

- A „*régi élet szerinti*” cselekedetekhez kötődik
- „*Meg van romolva*”, vagyis a megromlott természetünkről beszél, amely a bűnös életmódban érzi jól magát.
- A „*csalárdtság kívánságaival*” teljes. (Csalárd: = álnok, kétszínű, megtévesztő, csalóka, hazug) Eszerint olyan kívánságokkal teljes, amelyek álnok módon tévesztik meg saját magát, illetve azokat is, akik a környezetében élnek, és kapcsolatba kerülnek vele. Ezek a megtévesztő kívánságok részben az örökölt hajlamokban jelentkeznek, részben pedig az élet folyamán felvett kívánságokban.

A másik tény, amit világosan látnunk kell, hogy az „ó-ember” nem az anyagi, hústestünkkel kapcsolatos valami, hanem a belső emberünk része. Az Isten által teremtett embert a Biblia alapján a következőképpen lehetne felosztani a 2Kor. 4,16. alapján: „*a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul*”.

Az Isten által teremtetten ember felosztása

KÜLSŐ EMBER	BELSŐ EMBER
folyamatosan megromlik	folyamatosan megújul
fizikai természet	lelki természet
fizikai test	lelki test

A belső emberünket is kétfelé lehet választani

BELSŐ LELKI TERMÉSZET

„ó-ember”

megromlott természet szerinti
élet

„új ember”

Isten akarata szerinti élet

A kettő közötti átmenet mindig folyamatosan történik,
egyk állapotból a másikba.

Az ó-emberünknek nem kell feltétlenül kapcsolatban állni az Istentől kapott személyiségünkkel. Pál apostol szerint ugyanis le lehet vetközni ezt az ó-embert, amely meg van romolva. Ha le lehet vetközni, akkor ez azt jelenti, hogy a személyiségünk felette áll az ó-embernek, döntési lehetőséggel rendelkezik felette, el tud határolódni tőle. Egy másik igeversben még határozottabban fejezi ki magát az apostol: *„levetkezvén az érzéki bűnök testét...”*, – görögül *„szomatosz tész szarkosz”*) (Kol. 2,11.) (A görög szöveg a *The Greek New Testament* szerint idézve). A rómaiabeliekhez írt levelében pedig teljesen különválasztja és szembeállítja egymással a megromlott ó-embert, és a belső természetünk megújult részét, az új-embert, amelynek az Istentől kapott új személyiségünkkel kellene kapcsolatban lenni.

„Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban.” (Róm. 7,22-23.).

Ezzel Pál szeretné jelezni, hogy ez a két részünk elválasztható, és elkülöníthető egymástól, mármint a belső lényünknek a régi és az újjászületett állapota, ezért a régi ó-ember a Szentlélek

segítségével levetkőzhető. Amikor az Isten Lelkének munkája nyomán szembekerül egymással az ó-ember, és az újonnan született új személyiség, akkor kezdődik az előbbi levetkőzése. Ez viszont nem egy pillanat műveként történik meg, hanem egy életen át tartó folyamat eredményeként. Ezt a folyamatot nevezzük megszentelődésnek, és erről írta Pál azt, hogy *„napról-napra újul”*.

Az ó-ember levetkőzése azért szükséges, mert mint láttuk, a családság kívánságai által meg van romolva. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy az ó-ember még a jó kívánságokat is bűnös módon akarja kielégíteni. *„Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?”* (Jer. 17,9.).

Az ó-ember levetkőzését többféleképpen is megkísérlik az emberek. Vannak olyanok, akik úgy szeretnék megoldani ezt a problémát, hogy a régre megpróbálják felvenni az újat, vagyis a régi életszokásoktól és gondolkodásmódtól nem akarnak megszabadulni, hanem csak mintegy hozzácsatolni, felvenni rá az újat is. Ez a megoldás azonban nem kielégítő, hiszen így csak olyan újat lennénk képesek felvenni, amely nem takarja el teljesen a régit, és így a magunk készítette igazság-ruhánkban is mezítelenek maradnánk Isten előtt: *„Ha ugyan felöltözötten is mezíteleneknek nem találtatunk!”* (2Kor. 5,3.). Ádám és Éva is ebbe a hibába esett bele az Édenben.

„Krisztus igazságossága nem olyan köpeny, mellyel eltakarhatók a meg nem vallott és el nem hagyott bűnök...”
(EGW: JÉ, 466.)

„Mindazok, akik bár magukra rakják a szentély ékességeit, de nincsenek betakarva Krisztus igazságának öltözetével, az ő mezítelenségük rútságában maradnak majd.” (EGW: 5T, 81.)

Vannak, akik saját erőfeszítéseik által kísérlik meg elérni a kívánt változást, de ezek a próbálkozások többnyire kudarcra végződnek. *„Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok.”* (Róm. 7,19.). Vannak

azután olyanok, akik csak bizonyos dolgokat akarnak levetközni, másoktól viszont nem szeretnék elszakadni.

Az ilyen megoldást Isten nem fogadhatja el. *„Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.”* (Mt. 6,24.). Isten a teljes változás igényével áll elénk: *„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtsék az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden”* (2Kor. 5,17.).

Pozitív és időtálló eredmény csak akkor lehet az életünkben, ha már megtanultuk Istenre bízni a belső emberünk folyamatos megújítását. *„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.”* (Fil 2:13).

Csak akkor mondhatjuk, hogy levetköztük az ó-embert, ha a régi élet cselekedetei folyamatosan elmaradtak az életünkből, ha már nem láthatók rajtunk, ha nincs kapcsolatunk velünk, nem tapadnak hozzánk, és nem szennyezik életünket. *„Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkeztétek amaz ó embert, az ő cselekedeteivel együtt.”* (Kol. 3,9.). Az ó-emberünk levetközése nem hajtható végre globálisan, kizárólag bűnönként tehető meg. Mindig csak azzal a bűnnel kapcsolatban történik meg, amit már felismertünk, és amitől készek vagyunk elszakadni.

Az ó-ember levetése nemcsak annyit jelent, mintha egy kabátot levetnénk magunkról. Egy kabátot ugyanis akkor veszek vissza magamra, amikor éppen akarom, ezért Isten a bűnökkel kapcsolatos vetközésnél ennél sokkal többet vár tőlünk. Azt szeretné, ha az ó-embert nemcsak levetnénk, mint egy kabátot, hanem azt, hogy feszítsük is meg, *„indulataival és kívánságaival együtt”*. (Gal. 5,24.).

Ezzel azt mondja az ige, hogy az ó-emberünknek meg kell halnia, másrészt pedig azt, hogy ez a halál nem hirtelen és nem gyorsan következik be, hanem lassú halál lesz, éppen úgy, ahogy a keresztre feszített ember is csak sokáig szenvedva halt meg. Ezért fogalmaz más helyen úgy az apostol, hogy

„megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek” (Róm. 6,6.). A bűn teste csak akkor fog megerőtlenedni bennünk, ha készek vagyunk megfeszíteni, vagyis halálra szálni.

AZ ÚJ-EMBER FELÖLTÖZÉSE

A hitéletünkhöz nem elég csupán az ó-ember levetkőzése, nem elég az, hogy ezzel a régiek elmúltak. Ha valóban levetkőztük az „ó-embert”, az *„indulataival és kívánságaival együtt”,* akkor szükségünk van arra is, hogy valamit felöltözzünk. Egyébként meztelenek maradunk, mint az első emberpár az Édenben, és nem mindegy, mivel akarjuk eltakarni meztelenségünket. Ezt a meztelenséget, amiről most beszélünk, a lelkünk meztelenségét, csak az Isten által készített ruha képes eltakarni.

„És csinálja az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltöztetné őket.” (1Móz. 3,21.)

„Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem... fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te meztelenségednek rútsága...” (Jel. 3,18.)

„És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei.” (Jel. 19,8.)

Ahogy az ó-ember levetkőzését magunktól nem tudnánk elvégezni, úgy az új-ember felöltözését még kevésbé tudjuk megtenni.

*„Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert **nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.**” (Jn. 15,5/b.)*

„Jósua pedig szennyes ruhába volt öltöztetve, és állt az angyal előtt. És szóla és monda az előtte állóknak: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem

rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged!” (Zak. 3,3-4.)

Ezt az átöltöztetést azonban nem egyszerre végzi el bennünk Isten, hanem napról-napra, amilyen mértékben átadjuk magunkat Neki. Vagyis a belső emberünk *„napról-napra újul”* (2Kor. 4,16/b.), napról-napra tud eggyé válni az emberi természetünkkel.

Az Istentől elhívott ember életében a megújulásnak két szakasza különíthető el. Az első szakasz az, amikor Isten érettnnek látja az ember életét és körülményeit az elhívásra, és világosságot gyújt benne. *„Mert az Isten, aki szólt: setéségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett.”* (2Kor. 4,6.). Azért teszi ezt velünk, hogy a bűn rabságából felszabadulva fogékonyak lehessünk az Isten dolgaival szemben.

A megújulás másik szakasza az, amikor a Szentlélekkel összekapcsolt szív őszinteségével már maga az ember keresi, hogy mi az Isten akarata. Ez a keresés elsősorban nem az ismeretszerzésért történik, hanem a cselekedni akaró vágy készítet bennünket az Úr akaratának megismerésére: *„Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-e”* (Jn. 7,17.).

Az új ember tehát napról-napra erősödik bennünk, annak mértékében, amennyire átadjuk magunkat Isten újjáteremtő hatalmának. Az új ember felöltözése által a valóságban Krisztushoz hasonló jellemet és cselekedeteket öltözünk magunkra. A Krisztussal való azonosulásunk által napról-napra mi is *„az isteni természet részesei”* (2Pét. 1,3-4.) leszünk, a személyiségünk részévé válik az isteni természet. Ezt jelenti az új-ember felöltözése, amiről Pál beszél: *„amely Isten szerint teremtetett igazságban, és valóságos szentségben”* (Eféz. 4,24.).

AZ ISTENI TERMÉSZET RÉSZESÉVÉ LENNI

Ellen White egy csodálatos utat mutat arra vonatkozóan, miként lehetünk az isteni természet részesei.

„Amikor a lélek aláveti magát Krisztusnak, új erő veszi birtokába az új szívet. Olyan változás megy végbe, amelyet az ember maga sohasem képes véghezvinni. Természetfeletti munka ez, amely természetfeletti elemet visz az emberi természetbe.” (EGW: JÉ, 266-267.)

„Mindazok, akik egyszerű, gyermekies hittel Krisztusra néznek, az isteni természet részeseivé lesznek a Szentlélek közreműködése által.” (EGW: RaH 1892. nov. 29)

A krisztológiai kérdésekben másként gondolkodók egészen különös következtetésekre jutnak ezzel a kérdéssel kapcsolatban. Azt írják:

„Nem szabad elfelejtenünk azonban azt, hogy öröklött természetünk nem változik meg földi életünk során sohasem. Csak Krisztus dicsőséges megjelenésekor történik ez meg... Ezért földi életünkben csak azt érhetjük el, hogy a Lélek uralma, és a jellem új törvénye révén »megerőtlenül a bűnnek teste«” (Vankó Zsuzsa: A boldogság törvénye 173. oldal)

„Ha keresztény ember valóban Istennel jár, akkor tényleg krisztusivá alakul, szilárdul a jelleme, de nem a természete. Az ember őstermészete mindvégig megmarad, akkor is, ha szinte 'nem jut szóhoz', mert az ember megragadja az Isten erejét és ezzel megtagadja a természet kívánságait. A természet csak a test újjáteremtésével változhat meg. A bűn törvényétől meghatározott, született természetünktől csak akkor szabadulhatunk meg, amikor Isten 'elváloztatja a mi nyomorúságos testünket' (Fil. 3,21.). Ha az ember meglazítja vagy megszakítja Istennel való szövetségét, a természet azonnal uralomra jut és törés, visszaesés áll be a jellem fejlődésben. Tehát a valóságban nem az ember született

természete alakul át, hanem a fölé és annak ellenében alakul ki egy keresztény jellem, amely azonban egy függő dolog marad mindenkor. Addig és annyiban létezik és növekszik ez a jellem, amíg Krisztusban maradunk.

Éppen ezért mi sohasem alakulunk isteni természetűvé a szó szoros és pontos értelmében. Isteni természete csak Istennek van. Isteni természet részesévé csak úgy lehetünk, ha Isten maga lakozik bennünk, és ezáltal az ő saját természetében részesít minket. Ez pedig csak a Szentlélek bennünk lakozása által lehetséges.” (Vankó Zsuzsa: Szombatiskolai tanulmány 1988. I negyed 186-187 old.)

Az isteni kijelentéseknek ilyenképpen való értelmezése viszont az egész megváltási terv célját hamisítja meg. Az üdvözítő kegyelem nem csupán a cselekedeteinket akarja megváltoztatni, hanem a bűnös hajlamokkal terhelt szívünket, a régi megromlott természetünket is, és ezt már ebben az életben szeretné megtenni.

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremts az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” (2Kor. 5,17.)

„....ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul.” (2Kor. 4,16.)

„Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem.” (Zsolt. 51,12.)

Akinek életében nem ez a változás történik meg, azt Jézus a meszelt sírhoz hasonlítja, amely kívül szép ugyan, de belül undorító (Mt. 23,27-28.). Isten a bűn székhelyén, a szívben akar változást munkálni az új ember megszületésével.

Az első dolog, amit az új ember fogalmával kapcsolatban tisztáznunk kell, hogy szükségünk van ugyan egy kívülről jövő erőre, a Szentlélekre, de ezt nem kényszerzubbony gyanánt adja ránk Isten. A Biblia sehol sem beszél arról, hogy az ó-emberünket a Szentlélek kényszerzubbonyába erőltetné bele az Úr. Arról sem

beszél, hogy az isteni természet csak „képviselési formában” lenne bennünk a Szentlélek által. Arról azonban következetesen olvashatunk az Igében, hogy az ó-emberünket le kell vetköznünk, el kell szakadnunk tőle. Az új embert pedig fel kell öltöznünk, mint egy olyan ruhát, amelyet Isten teremtés által készít, és ajándékozik nekünk, ami nem más, minthogy „tisztá szívet teremt” (Zsolt 51,12.) bennünk.

A Szentírás kijelentéseinek előbb ismertetett értelmezése csupán a Jézus természetéről vallott torz ismereteknek a természetes következménye. Mert ha valaki azt állítja Jézusról, hogy bűnre hajló természettel született, és ez a bűnös természet mindvégig hozzátartozott az emberi személyiségéhez, akkor rólunk sem állíthat mást.

Ebből a torz krisztológiai alapállásból törvényszerűen következik, hogy mi is képtelenek vagyunk elszakadni régi természetünktől, lehetetlen számunkra a változás; az majd csak Jézus visszajövelekor történhet meg. Sátán szeretné ezt mindenáron elhitetni az emberekkel, és ennek érdekében felhasznál minden eszközt. Még arra is képes, hogy a világosság angyalának képében tüntesse fel magát emberi eszközein keresztül. Ám ha valaki ezt elhiszi neki, az elveszett, mert akkor már késő lesz azt mondani, hogy bocsánat, tévedtem.

A Bizonyoságtétel sok helyen beszél a Szentlélek munkájáról, de sohasem olyan vonatkozásban, hogy el akarja nyomni a régi természetünket, és uralkodóként akar ülni bennünk és rajtunk. Mindenhol úgy olvashatunk a Szentlélekről, mint egy újjáteremtő hatalomról, amely megváltoztat és megtisztít bennünket.

„Csak az Istenség harmadik személyének a hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének a teljességével. A Lélek az, Aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez. A Lélek az, aki megtisztítja szívünket. A Lélek útján a

hívó ember részese lesz az isteni természetnek. Krisztus isteni hatalomként, erőként adta nekünk Lelkét, hogy segítségével győzzük le a gonoszra való minden örökölt vagy szerzett hajlamunkat, és hogy az Ő egyházába bevésszék Krisztus jelleme.” (EGW: JÉ, 578.)

„Ez áll a Szentlélek életadó erejére is; az Üdvözítőből fakad, áthatja a lelket, újjászül; megtisztítja szándékainkat és hajlamainkat.” (EGW: AT, 197.)

A Szentlélek tehát nemcsak képviseli bennünk az isteni természetet, hanem részesévé is akar tenni bennünket azáltal, hogy megtisztítja szívünket és természetünket.

A másik terület, ahol tisztánlátásra van szükségünk, az ember lényével és személyiségével kapcsolatban adott fogalmak értelme és jelentése. Olyan fogalmakra gondolok, mint például a természet, a jellem, a szív, a belső ember, az ó-ember, az új-ember, a hajlam, a hajlandóság, stb. Ha ezeket a fogalmakat valaki a saját elgondolása szerint próbálja értelmezni, és tartalommal feltölteni, akkor valami rettenetes káosz alakul ki. Ha pedig megfelelő logikai következtetést is társítanak az értelmezésükhöz, akkor egy veszélyes és torz irányzat alakulhat ki, amely teljesen idegen a Biblia tanításától.

Az előbb említett fogalmaknak ilyen sajátos értelmezésével találkozunk „A boldogság törvénye” című könyvben is, a bibliai antropológiával foglalkozó fejezetben. A benne foglaltak szerint a természet és a jellem, illetve a belső ember és a szív között olyan elválasztás és egymástól való megkülönböztetés történik, ami nem állja ki a Biblia és a Bizonyosságtételek egészének a próbáját. Az írója szerint ugyanis az egyik megváltozhat, míg a másik ebben az életben nem.

Ha azonban az ihletett kijelentésekre hagyatkozunk, és nem ilyen emberi okoskodásra, akkor teljesen más megvilágításban látjuk ezt Isten igazságának fényében.

„Még János, a szeretett tanítvány, aki leghasonlóbb volt Urához, sem bírt természettől fogva szeretetre méltó jellemmel. Nemcsak önző és becsvágyó, hanem ha megbántották heves és haragtartó is volt. De mikor Krisztus isteni jelleme megnyilatkozott előtte, beismerte fogyatékoságát és megalázkodott. Az az erő és türelem, az a hatalom és gyengédség, az a fenség és szelídség, amit megnyilatkozni látott az Üdvözítő mindennapi életében, csodálattal és szeretettel töltötte el lelkét. Napról napra jobban vonzódott szíve Jézushoz, míg végre Mestere iránti szeretetében felolvadt saját énjé. Heves és **becsvágyó természete megváltozott**. A Szentlélek újjáteremtő befolyása **szívét megújította**. Krisztus szeretetének hatalma teljesen **átalakította jellemét**. Ez a Jézussal való közösség biztos eredménye. **Ha Krisztus szívünkben lakozik, akkor természetünk tökéletesen átalakul.**” (EGW: JVÚ, 56.)

„A keresztyén élet **az emberi természet megváltozása, átalakulása, azaz megtérés**. Meghalunk énünknek és a bűnnek, s teljesen új életet élünk.” (EGW: Üzenet az ifjúságnak, 104.)

„Isten választottainak az utolsó napokban szeplőtlenül kell kikerülniük mindazon romlottságból, amelyek körülveszik őket. **Testüknek szentnek és lelküknek tisztának kell lennie.**” (EGW: Keresztyén mértékletesség, 9.)

„**Bukott természetünknek feltétlenül meg kell tisztulnia, meg kell nemesednie, meg kell szentelődnie az igazságnak való engedelmesség által.**” (EGW: 5T, 235.)

Az átváltozásnak tehát már ebben az életünkben el kell kezdődnie. Egy természetfeletti erő végzi ezt el bennünk, a Szentlélek. De nem úgy, hogy csupán leuralja bennünk a régi természetünket, hanem az átalakulást és a megtisztítást végzi el bennünk, amiben nekünk együtt kell munkálkodni Vele.

„Nem lehet a felüdülés részese az, aki nem győzött minden bűn, büszkeség, önzés, világ szeretete, hazug szó vagy cselekedet fölött.” (EGW: TL 58,2.)

„A felüdülés vagy Isten ereje csak azokra fog áradni, akik előkészítik magukat arra, elvégezve azt a munkát, amelyet Isten bízott rájuk: ugyanis, hogy tisztítsák meg magukat a testnek és a léleknek minden tisztátalanságától, Isten félelmében vigyék végbe a megszentelődésüket.” (EGW: 1Test. 619.)

AZ EMBER ANTROPOLÓGIAI FELÉPÍTÉSE

Az új krisztológiai irányzat képviselői megpróbálnak felállítani az emberről olyan antropológiai vázlatot, és olyan képet rajzolni a segítségével rólunk, amely által bizonyíthatóvá szeretnék tenni, hogy Jézus Krisztusban mégis benne lehetett a bűnös ember természet, illetve a bűnös hajlam. Így akarják bizonyítani azt, amit magukban elgondoltak a Megváltó testté-lételéről. Néhány példával hadd szemléltessem ezt a próbálkozásukat.

„A 'test' szó használata arra utal, hogy fizikai szervezetünk hordozza valamiképpen az örökség törvényét. Az apostol ezt úgy is kifejezi, hogy 'tagjainkban' van a bűn törvénye. Fontos dolog megérteni, hogy nem az elménkben vagy szívünkben van. Belső emberünkbe csak az kerül, amit 'beírunk' saját szabad akaratunkkal.” (Vankó Zs: Szombatiskola 1988. II.n. 34.o.)

„Olyan végtelen tisztaság, szentség, mint amelyet Ő maga jelent, és olyan bűnre hajló, lealacsonyult és elveszett természet, mint amely a mi lényegünk, önként együtt lakozott a Krisztusban az Ő Szentlelke által, és együtt lakozik bennünk is.” (Vankó Zs: Szombatiskola 1988. I.n. 179.)

„Krisztus azért küldetett, hogy ahol a bűn létezik, ott oldja meg annak problémáját, bele épülve abba a szférába, ahová ezek a hatalmak beásták magukat... felöltötte az elesett emberi természetet, amelybe belehatoltak az ördögi

hatalmak /gonosz démoni erők/...” (Robert J. Wieland: 1888-as üzenet 44.old.st.)

Ezek az állítások nagyon sok kérdést vetnek fel, amikre választ kell adjak. Az én ismereteim és hitem szerint Krisztusban nem lakozott együtt a végtelen tisztaság, a bűnre hajló lealacsonyult emberi természettel. Hitem szerint Krisztus, mint a végtelen tisztaság lakozott együtt velünk, a bűn világában élő emberekkel, és Ő maga is *„szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott”* volt (Zsid. 7,26.).

Ha a fenti idézetekben lejegyzett állításokat elfogadnánk, akkor nagyon sok kérdés megválaszolatlanul maradna a Biblia tanításainak hátterén. Ha *„Jézus Krisztus naponként részesült a Szentlélek keresztségében”*, ahogyan azt Ellen White írja (EGW: KP. 89.), akkor hogyan állíthat róla valaki olyat, hogy Jézus emberi természetébe „belehatolhattak az ’ördögi hatalmak’, és ’démoni erők’”? Ha ez igaz volna, akkor hogyan állíthatott Jézus önmagáról olyat, hogy *„jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije”* (Jn. 14,30.)? Lakozhat-e Isten Lelke együtt az ördögi hatalmakkal az emberben? Úgy a Biblia, mint a Bizonyosságtételek egyértelművé teszik, hogy Jézus Krisztus mindenben egy volt az Atyával (Jn. 14,10-11; 10,38.), ez az egység viszont alapvető szinten zárja ki azt, hogy Jézusban egy „bűnre hajló, lealacsonyult és elveszett természet” lett volna.

„Az emberi szemnek csak ember volt, de Ő egy tökéletes ember volt. Emberi természetében az isteni jellem megtestesülése volt. Isten az Ő Fiában megtestesítette a maga tulajdonságait: hatalmát, bölcsességét, jóságát, tisztaságát, igazságát és jóakarátát. Benne lakott, noha emberi testben, minden tökéletesség, minden kiválóság.” (EGW: YI, 1897. szept. 16.)

„Az egész örökkévalóságban egy volt Krisztus az Atyával: és amikor emberi természetet vett fel magára, Istennel még mindig egy volt.” (EGW: 1SM, 228.)

Az ember lényének antropológiai meghatározásai, mint pl: – a test, szív, elme, természet, jellem, tagjaink, lelkiismeret, hajlam, hajlandóság, ő és új-ember, belső és külső ember – nagyon sok vitára adtak már okot a történelem folyamán. Ez a vita a mai napig sem zárult le, mivel nem tudunk teljesen biztos és határozott végkövetkeztetésre jutni ezeknek a meghatározásában. Arra azonban nagyon kell vigyáznunk, hogy soha, semmilyen körülmények között se próbáljunk olyan értelmezést társítani ezekhez a fogalmakhoz, hogy ilyen módon kíséreljük meg bizonyíthatóvá tenni, hogy Jézus Krisztusban mégiscsak benne volt a bűnös emberi természet, a bűntől megrontott hajlam. Ilyen állítás ugyanis ellentétbe hoz az Istentől adott kinyilatkoztatásokkal.

„Legyen minden ember óvva attól a területtől, ahol Krisztust teljesen emberré teszi, olyanná, mint közülünk egy, mert azt nem lehet.” (EGW: SDA BC. 5. 1129.)

„Mint az emberiség feje, emberi természetet öltött magára, de nem az emberiség bűnösségét!” (EGW: YI, 1901. máj. 29.)

„Egyetlen pillanatra sem volt benne gonosz hajlam.” (EGW: SDA BC. 5. 1128)

A mi Megváltónk *„szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott”* volt (Zsid. 7,26.).

Az Igének az a kijelentése, miszerint a *„tagjainkban”* van a *„bűn törvénye”*, ezzel vajon arra szeretne utalni, hogy nem a belső emberünket érintően van bennünk? Ha az önzés törvénye, a büszkeség, a kapzsiság, az irigység nem a szívben, nem az elmében van, akkor melyik az a *„tagunk”*, amire Pál utal, melyik testrészünkben van jelen bennünk a *„bűn törvénye”*?

A Biblia tanításai szerint a *„szívben”*, az ember belső lényében van jelen a bűn. *„Annakokáért adta őket az Isten szívük kívánságaiban tisztátalanságra,”* (Róm. 1,24.). *„Ha pedig keserű irigység és civódás van a ti szívetekben”* (Jak. 3,14.). *„Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok,*

házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanubizonyságok, káromlások.” (Mt. 15,19.). „Mert onnan belőlről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok,” (Mk. 7,21.). Többek között ezért akarja Isten a szívünket megújítani, illetve új szívet teremteni bennünk. „És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet.” (Ezék. 36,26.). „Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten” (Zsolt. 51,12.). Ezekből az igékből egyértelműen kitűnik, hogy a bennünk lévő gonosszágnak nem a „fizikai szervezetünk” a forrása, hanem a belső emberünk, vagyis a „szív”, „Mert a szívnek teljességéből szól a száj. A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat.” (Mt. 12,34-35.).

Ezért amikor Pál a tagjainkban lévő bűn törvényéről beszél, akkor valójában a bűn által megromlott szívünkről beszélt. Ezért kér bennünket Isten az Igén keresztül arra, hogy *„minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.”* (Péld. 4,23.).

Ellen White írásaiban esetenként váltófogalomként találkozunk azokkal a fogalmakkal, hogy természet, szív, jellem, máskor pedig megkülönböztetve őket egymástól, mást tulajdonít nekik. Ezért fontosnak tartom annak figyelembevételét, hogy minden esetben vizsgáljuk meg, egy-egy alkalommal milyen összefüggésben kerül sor ezeknek a fogalmaknak a használatára, akár a Bibliában, akár Ellen White írásaiban. Mi is sokszor azért beszélünk el egymás mellett, mert ezeket a fogalmainkat egymástól megkülönböztetetten próbáljuk értelmezni, ezért aztán sokszor nem is értjük egymást.

Az én értelmezésemben a természet egy olyan velünk született adottság, ami az életünk folyamán állandóan alakul és fejlődik bennünk, vagy jó, vagy rossz irányba. A jellem azonban már nem születésbeli adottságunk, hanem csak később, a szabad akarati döntéseinkkel formáljuk és alakítjuk ki magunkban. Egy

bizonyos szint elérése után azonban már mindkét fogalom ugyanarra vonatkozó meghatározás is lehet, csak egészen apró részletekben lehet egymástól különválasztottan kezelni és beszélni róluk. Ezért mindig kötelező lenne figyelembe venni azt is, hogy amikor ezeket a fogalmakat használjuk, akkor a születésbeli állapotunkról beszélünk, vagy a később kiformalódott belső lényünkről.

Adja a jó Isten, hogy amíg nem késő, engedjük, hogy Isten Lelke megtisztítson és újjáteremtsen bennünket. Ne csak a cselekedeteink változzanak, hanem a szívünkben, a személyiségünk legmélyén következzen be az igazi változás. Végezze ezt el Isten bennünk azért, hogy a saját természetünkben is részesei lehessünk mind jobban az isteni természetnek. De segítsen abban is, hogy a Szentlélek világosságával tudjuk látni és megérteni azokat a kinyilatkoztatásokat, amiket Isten Jézus testté-lételével kapcsolatban jónak látott kinyilatkoztatni.